

120

**kostel
v nejlepších
letech**

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

Kostel v nejlepších letech

Už v minulém čísle jsme upozorňovali, že chystáme na červen oslavy 120 let našeho kostela.

Oslavy začaly už vlastně začátkem března – první přednáškou a koncertem.

Hlavní sláva ovšem přijde až v neděli 25. června, která je nejbližší skutečnému datu otevření kostela (29. června 1903).

Můžete se připravit na celý den, plný zajímavého programu:

9.45 bohoslužby host: Ondřej Titěra, farář v Jablonci
a člen Synodní rady

12.30 společný oběd

13.30 posezení a vzpomínání na faře

14.30 přednáška Ondřeje Titěry

16.00 koncert skupiny Oboroh

Zveme vás tímto – přijďte spolu s námi děkovat za všechno, co Bůh v tom uplynulém století v Krnově vykonal, za možnosti, které jsme od Něj dostali, za lidi, kteří zde zanechali svůj podpis.

**DOBŘÝ
PASTÝŘ**

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek. Redakční rada: Bedřich Marek, Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

**ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ**

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.

Kazatel sboru: Štěpán Janča.

Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,

Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Úvodník

Proti strachu

Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.

I. epištola Janova 4,18

„Nedívám se na zprávy – je to moc děsivé.“

„Politikové nás všechny zatahnou do války.“

„Stejně jde celá planeta do kytek, tak nemá smysl se o nic snažit.“

„Jsem vystrašený, jako prase u řeznického krámu.“

„Pojďme se ožrat, protože kdo ví, co nás čeká zítra.“

Kolik takovýchto výpovědí člověk slyší kolem sebe; a co teprve, když zabrouzdá na internet! Mnoho našich spoluobčanů žije v neustálých obavách, spousta lidí ztratila nádeji do budoucnosti.

Je pravda, že současná doba zrovna nepřispívá k vnitřní pohodě. Nejdříve strach z Covidu, pak z války za humny, do toho pekelná inflace a nejistota, jak vyjdeme s výplatou. Člověk kolem sebe nevidí mnoho důvodů k veselí.

Dokonce ani křesťané nespí klidněji. Jedni se děsí invaze islamistů, druzí pohlcení světa ateisty. Úplně nejhůř jsou na tom ti, kdo jsou přesvědčeni, že se spiklí muslimové s bezbožníky (a ještě zednáři, ilumináty, Evropskou unií, NATO a nadnárodními lobbistickými skupinami) a společně rukou antikristovskou likvidují pravou církev Páně.

Některým ani nestačí neveselá realita našeho světa, a ještě přilévají olej do ohně (nebo možná spíš močůvku do přetékajícího septiku). Jedni vymýšlejí nové a nové „zaručeně pravdivé“ informace, a druzí je velmi ochotně a bez ověření kopírují a rozesílají do všech světových stran. A zdá se, že jsme tanečním krokem vešli do Apokalypsy.

Jenže právě Apokalypsa má v Bibli jednu hlavní funkci (jak ví všichni, kdo chodí na biblické hodiny): je povzbuzením proti strachu, ujištěním o Boží lásce i svrchovanosti, na-

vzdory všem hrozbám i špatným zprávám. Je zprávou o Kristově vítězství nad Zlým, o vysvobození lidstva z moci smrti.

Je to to, co zaznělo nad betlémskými jesličkami i nad jeruzalémským prázdným hrobem: „Nebojte se!“. Je to to, co si sám Ježíš vybral jako svůj hlavní program: „věřte evangelii!“ Spolehejte na milujícího Boha a do Jeho rukou svěrujte své myšlenky i svou budoucnost.

Apoštol Jan to ve své epištole opakuje znovu a znovu. Bůh je láska a není v Ném nejmenší tmy. Boží Syn Ježíš přinesl do světa lásku a láska je nejlepší obranou proti strachu. Duch svatý naplňuje srdce těch, kdo se Mu otevřou, láskou k Bohu a k bližním tak, že už na strach ani nevzpomenou.

Milí přátelé, sestry a bratři, žijeme ve světě, který se tváří jako prazdroj vši deprese a zoufalství. Přesto se nemusíme poddávat tomu ani onomu, protože můžeme spoléhat na Boha, který svět miloval tak, že za jeho spásu dal vlastního Syna. Nemusíme naslouchat hlasům strašáků a děsitelů, ale můžeme se nechat vést hlasem Božím, který říká: „Mám tě rád, jsi můj a nikdo tě z mých rukou nevytrhne.“

Věřme evangeliu a nebojme se. Proti strachu bojujeme láskou.

Štěpán Janča

Společné bohoslužby na Vikštejně

Turisté, kteří vyrazili v neděli 21. května po ránu na hrad Vikštejn, byli překvapeni podivným srocním lidí ještě před mostem přes hradební příkop. Ti, kteří se odvážili zastavit, aby si poslechli, co se tu děje, byli překvapeni podruhé, protože zjistili, že nejde ani o politickou kampaň, ani o akci prodejců nepřipraveného nádobí.

Viděli hned lidi, některé v poněkud neobvyklém oblečení, střídající se u mikrofonu při modlitbách, čtení z Bible nebo ohlášeních. Slyšeli celý ten shluk lidí vyzpěvovat při kytáře o krásné modré obloze (což výborně ladilo s barvou nebe, prosvítající listovým baldachýnem nad hlavami zástupu). Dva z těch divně nahaštrošených panáčků se pak hodnou chvíli dohadovali, přičemž se navzájem oslovovali „Mojžíši“ a „Brblo“. Zdálo se, že ten druhý si neustále na něco stěžuje, zatímco první se mu snaží vysvětlit, že

má být vděčný za dobrodiní, kterých se mu denně dostává – za jídlo, bezpečí, a hlavně za svobodu a naději, které vůbec nejsou samozřejmostí.

Pokud zvědaví kolemjdoucí vydrželi až do konce, byli překvapeni potřetí. Lavice a stoly byly přestěhovány k nedařlému stavení a zaplnily se všemožnými laskominami. Z rozhovoru při kafi a dobrotách pak pochopili, že se právě

zúčastnili společné bohoslužby čtyř evangelických sborů – z Bruntálu, Krnova, Opavy a Vítkova.

Věříme, že ti, kdo takto uvízli v poutech své zvědavosti, na konec nelitovali. Společensví, které se na Vikštejně vytvořilo, bylo skutečně velmi výživné a všichni se do svých domovů rozjžděli výborně naladěni a s Božím pozhánáním.

/šj/

Přednáška i kázání Saši Fleka

Přijede k nám autor Parabible

Krnov přijede navštívit výrazná a v jistém smyslu kontroverzní osobnost křesťanského světa pan Alexandr Flek.

V našem kostele bude mít v sobotu 27. května v 18.00 přednášku spojenou s debatou na téma Od Bible k Parabibli, a v neděli od 9.45 zde bude kázat při bohoslužbě.

Duchovní cesta Alexandra Fleka je nesmírně zajímavá. Saša, jak mu říkají přátelé, byl vždycky výrazná osobnost, ať už vedl koncem osmdesátých let charismatické evangelikální společenství Voda života nebo když v polovině let devadesátých inicioval a vedl veleúspěšný projekt překladu Bible pro 21. století.

V současné době vede vydavatelství Biblion, kde vychází spousta zajímavé, ze-

jména křesťanské literatury. V roce 2018 vydal svou velmi známou knihu Parabible. Jde o známé i méně známé biblické příběhy a pasáže autorem převyprávěné a posazené do současných reálií. Tímto způsobem se daří tyto texty přiblížit dnešnímu čtenáři a přinutit ho se nad Je-

žíšovými myšlenkami a činy popřemýšlet.

Saša Flek je tedy spisovatel, vydavatel, kazatel, a především biblista. Studiem, překladem a také interpretací Bible se zabývá celý život. O tom, jak proměňující může být tato cesta, právě přijede popovídat. /ps/

Aplaus pro Šansoniku

V neděli 30. dubna za námi přijeli muzikanti z Orlové: skupina Šansonika. Jádrem Šansoniky je léty prověřené duo Lucie Bublavá a Honza Dospiva. Honza jako autor textů i melodií a vynikající kytarista, Lucka jako ta, která svým hlasem a prožitkem dodává písničkám duši. Tito dva spolu vystupují už dobře přes dvacet let. Při krnovském koncertě je do trojice doplnil ještě muzikant a učitel Kuba Říčan s kontrabsem.

Pásmo, poskládané z autorských i převzatých písní, si přišlo poslechnout přes třicet zájemců. Věřím, že všichni ocenili strhující podání písniček, stylově zasahujícím od tradičního kytarového folku až

k „úletům“ do oblasti reggae, samby, nebo cikánské lidovky. Po hodině hraní muzikanti sklídili zasloužený aplaus.

Děkujeme tedy skupině Šansonika za zpestření nedělního odpoledne, všem posluchačům za vytvoření příjemné atmosféry, městu Krnov a grantovému systému ČCE za finanční podporu.

Při koncertě jsme také poprvé naostro vyzkoušeli novou ozvučovací aparaturu, kterou máme v kostele, a snad můžeme říct, že se osvědčila.

Koncert se odehrál v rámci oslav 120. výročí našeho kostela za podpory města Krnova a Moravskoslezského kraje.

/šj/

Slib nového staršovstva

Na výročním shromáždění, které se konalo 12. března, jsme letos volili, opět po 6 letech, nové staršovstvo. Podle Řádu o správě církve (ČCE) čl.22, odst.5, „zvolené členy staršovstva a jejich náhradníky ustanovuje po každé volbě pověřený člen seniorátního výboru v bohoslužebném shromáždění příslušného farního sboru.“ Termín se domlouvá podle možností dotyčného; podle nepsaného pravidla by to mělo být nejpozději do dvou měsíců od volby.

Ustanovení spojené se slibem nově zvolených presbyterů u nás proběhlo v neděli 30. dubna. K tomuto řády ČCE danému úkonu přijel člen seniorátního výboru a farář v Novém Jičíně Pavel Prejda. Při této příležitosti posloužil i kázáním, v němž se zaměřil právě na službu starších ve sboru. Vtipně zmínil, že někdy je pro tuto

službu málo ochotných kandidátů a lidé se nechají přemlouvat (...my tě nenutíme, ale vem to!...).

Bratr Pavel Prejda má na starost dva sbory – kromě Nového Jičína administruje ještě sbor ve Štramberku.

V našem seniorátě mají téměř všichni faráři na starost dva sbory, neboť z dvaceti pěti sborů je dvanáct neobsazených, tj. bez vlastního kazatele. (Známe to i od nás – náš farář br. Štěpán Janča má Krnov a Bruntál.) JM st.

Jiří Marek sloužil 36 let

Když se řekne vedení sboru ČCE v Krnově, myslím, že každému přijde na mysl jeho dlouholetý kurátor Jiří Marek. Není také divu, vždyť v této funkci zůstal 36 let a to se opravdu málokomu zadaří.

Jiřího znám již od svého útlého mládí a moc dobře si vzpomínám na seznámení s jeho ženou Věrkou a dokonce si živě vybavuji vzpomínku i na jejich svatební den.

Více tedy než tři desítky let ochotně s plným nasazením se věnoval práci ve sboru. Podnikl nespočet návštěv do rodin našich členů, mnohokrát nabídl své služby taxikáře pro sestry a bratry, kteří pro slabost těla by se jinak nedostali na bohoslužby. Ochotně též doprovázel nemocné ze sboru k lékaři a podobně.

Jiří byl mimo jiné i členem seniorátního výboru a zastupoval tak svou účastí náš sbor dlouhá léta. Jezdil pravidelně na konventy - každoroční setkání zástupců sborů. . Dodělal si studium laického kazatele a tak v době, kdy sbor nebyl obsazený kazatelem, mnohokrát jej svou službou zastoupil.

Za Jiřího působení se konalo i několik významných oprav, při kterých Jiří uplatnil své znalosti ve stávarině. Vzpomeňme opravu střechy kostela, rekonstrukci fary a také opravu Krasovského kostela. Velkou zásluhu má také na úspěšném prodeji pozemku ve Vraclávku a

Horních Holčovicích, kde se nacházaly bývalé hřbitovy.

V neposlední řadě musím vzpomenout pravidelné ohlášky při nedělních bohoslužbách.

Sbor také zažil za jeho působení i spoustu úspěšných akcí, které se podařily a přinesly plno radosti a požitků. Jako první chci připomenout každoročně konané **sborové dovolené**, dále **celotýdenní kursy v Želivu**,

nebo **víkendovky v klášteře v Králíkách**.

Rovněž nezapomenutelné byly **kursy Alfa**, které přivedly do sboru nové sestry a bratry, kteří při nich uvěřili v Pána Ježíše. Jediněná též byla akce zvaná **“Zažít Krnov jinak”**, nebo **“Pod africkým nebem”**. Vzpomeňme i každoroční **Adventní koncerty** nebo účast pěveckého sboru na akci **“Krnov zpívá”**. Něko-

lik let po sobě se také konalo na náměstí v našem městě **“Čtení Bible”**. Jednou z velmi oceněných akcí bylo netradiční setkání křesťanských motorkářů z Česka i Německa zvané **“Na plný plyn”**.

Nevím, zda jsem vyjmenovala všechny akce, které se za působení Jiřího konaly, ale domnívám se, že je na co vzpomínat.

Dovolte mi, prosím, abych touto cestou za celý sbor Jiřímu za vše srdečně poděkovala.

Poděkování patří však i jeho úžasné ženě Věrce, která ho po celá léta v jeho práci ve sboru nesmírně podporovala a pomáhala mu. Věřte, že to nebylo vždy jednoduché. Vychovat tři děti a dát jim vysokoškolské vzdělání, nebylo jistě lehké. Vzpomínám si na

tříleté období, kdy Jiří ztratil v místě práci a musel dokonce dojíždět kvůli zaměstnání až do Brna.

Přesto se ve sboru angažoval a svou funkci naplno dál vykonával.

Závěrem bych chtěla Jiřímu popřát, aby ho Pán Bůh chránil, zachoval ve zdraví a bohatě mu i nadále žehnal.

*Za staršovstvo
Romana Sedláčková*

Ohlédnutí za obdobím mého „kurátorování“

V září 1986 jsme se s rodinou přestěhovali z Prahy do Krnova. Na jaře dalšího roku bylo zvoleno nové staršovstvo a já přijal funkci kurátora. Vůbec jsem se na to necítil, ale vnímal jsem, že by nebylo správné volbu nepřijmout. (Na kurátora by se byl býval hodil můj rodný bratr Bedřich, ale Pán Bůh si ho nechal do rezervy na funkci starosty města o tři roky později.) Později jsem byl zvolen za kurátora ještě 5x, celkem tedy 6 x 6 = 36 let.

Prožili jsme ve sboru časy klidnější i vzrušené. Období 1989-95, kdy zde sloužil br. Milan Moletz, bylo duchovně velmi živé a částečně chaotické. Přibýlo hodně mladých, ale v listopadu 1995 došlo k rozdělení. Mladší a živější část včetně kazatele vytvořila samostatný sbor (KS) a my „staré struktury“ jsme zůstali v ČCE. Při zpětném pohledu vidím, že v těchto letech (ale i jindy) bylo více situací, kdy jsem se měl ozvat a neozval jsem se; jednak abych „neuhásoval Ducha“, ale především kvůli své nedostatečné pohotovosti.

Nestačím žasnout, kolika nepříjemnými a téměř bezvýhodnými (dle mého pohledu) situacemi nás Pán Bůh provedl – chvála a díky Jemu za to.

Někdy jsem zaslechl kritiku na svou práci kurátora, asi oprávněnou. Kdybych si ale kritická slova příliš připouštěl k srdci, musel bych se z toho sesypat. Velkou oporou mi po všechna ta léta byla moje žena Věra, která musela často sama „táhnout“ rodinu (děti a jejich školní záležitosti, po léta i nedělní apod.). A také mi pomáhala první půlka verše z Kaz. 7,21, kde se píše: „Nevšímej si všech řečí, které se vedou...“

Věřím, že na místo kurátora teď náš Pán zavolal Marka Wdówku. Moc mu přeji do této nezáviděníhodné služby Boží moudrost, sílu a vytrvalost.

Jiří Marek st.

Oba naše sbory mají nové kurátory

Už minule jsme psali o tom, že jak ve sboru bruntálském tak v krnovském bylo zvoleno nové staršovstvo. Obě staršovstva si na své první schůzi zvolila nového kurátora, tedy toho, kdo bude na příštích šest let spolu s farářem zastupovat sbor před církví i státem.

Kurátorem bruntálským byl zvolen bratr Milan Swider.

Novým kurátorem krnovským je bratr Marek Wdówka.

Oběma bratřím i jejich rodinám a blízkým vyprošujeme Boží požehnání, moudrost, rozhodnost, pokoru před Bohem a lásku k lidem, kteří jsou jim svěřeni.

Děkujeme také oběma kurátorům dosavadním – bratru Pavlu Kielarovi za Bruntál a bratru Jiřímu Markovi st., který v této službě stál neuvěřitelných 6 funkčních období.

Z jednání staršovstev

V Bruntále chystají sborový den

Nové staršovstvo bruntálské se sešlo zatím na ustavující schůzi, při níž byl do funkce kurátora zvolen bratr Milan Swider. Staršovstvo projednalo i další rozdělení služeb, plán bohoslužeb na příští měsíce, přijalo na

vědomí zprávu o dalším jednání s katastrálním úřadem ohledně správného záznamu přístavby sborového domu do katastru, hovořilo se také o stavu domu a potřebných opravách, a samozřejmě o finanční situaci a možných

zdrojích financování rozvoje sborového života.

Jedním z důležitých bodů plánování je záměr uspořádat sborový den, jehož hosty budou manželé Vikovi, kteří v bruntálském sboru sloužili v sedmdesátých letech minulého století.

Krnov chystá výjezdní zasedání

Nové staršovstvo krnovské se schází každé první úterý v měsíci po biblické hodině. První schůze také rozdělila úkoly (kurátorem se stal bratr Marek Wdówka, pokladníkem zůstává bratr Vladimír Strádal), byly ustanoveny pracovní skupinky: bohoslužebná (plánování bohoslužeb, návrhy k liturgii, apod.), stavební (údržba budov a vybavení), křesťanská služba (návštěvy nemocných, přání k narozeninám), propagační (plánování výročí koste-

la, grafické materiály, plakáty a pozvánky, web).

Velmi podrobně se mluvilo o plánech 120. výročí kostela i o dalších připravovaných akcích. Na pořad přišly samozřejmě finance sboru – zvláště v souvislosti s akcemi k výročí kostela a s generální opravou varhan.

Stálým tématem je také práce s dětmi a mládeží a otevření se veřejnosti.

Staršovstvo se dohodlo, že říjnová schůze bude výjezdní. /šj/

Představujeme nového kurátora Marka Wdówku

Má naděje a síla je v Kristu

Už několik týdnů máme po 36 letech nového kurátora, čili nejvyššího představitele sborové samosprávy. Stal se jím Marek Wdówka. Na začátku jeho nelehké služby jsme jej požádali, aby se blíže představil.

● Marku, pověz, z jakého prostředí pocházíš?

Pocházím z Horní Suché, narodil jsem se do hornické rodiny (otec i děda pracovali na šachtě). Rodiče jsou věřící a od dětství nás vedli k Bohu. Navštěvovali jsme bohoslužby v Církvi bratrské v Horní Suché. Pravidelně jsem chodil na dorost, později na mládež.

● Za jakých okolností jsi uvěřil?

V dorostu jsme měli skvělého vedoucího, horlil pro Boha, začal organizovat skupinky a modlitební setkání. Podařilo se mu zorganizovat znovuzrozené dorostence za účelem jejich duchovního rozvoje. Samozřejmě jsem se přihlásil, i když jsem věděl, že nejsem znovuzrozený.... tak trochu jsem se za to styděl. Během vyučování jsem poznal, že potřebuji činit pokání, otevřít dveře svého srdce a pozvat Ježíše do svého života. Bylo mi tehdy 12 let, vzpomínám si, že jako dítě jsem se hodně bál smrti. A Ježíš mi nabídl věčný život.

● Jak ses dostal do Krnova?

V roce 1991 jsem se oženil, z tohoto manželství mám 3 děti - Kubu, Karolínu a Terezku. Těžkým obdobím byl pro mě rozvod v roce 2012. Díky Bohu jsem vše zvládl, hlavně starost o děti.

V roce 2013 jsem poznal přes seznamku svou nynější manželku Věrku. Děkuji Bohu, že jsem potkal tak skvělou ženu! No a tak jsem se dostal do Krnova.

Společně s Věruškou jsme začali navštěvovat bohoslužby našeho sboru ČCE.

● Čím jsi v civilním zaměstnání?

Až do roku 2021 jsem pracoval na šachtě. Začínal

jsem jako horník při ražbě chodeb, později jsem dělal revírníka a vedoucího úseku. V současné době pracuji ve firmě Uneko Zátor ve slévárně hliníku.

● S jakými pocity jsi přijal funkci kurátora?

Pocity jsou smíšené - na jedné straně si uvědomuji, že naším cílem je šířit Boží království kolem sebe, zvěstovat Krista, na druhé straně cítím velkou zodpovědnost za praktické organizační věci, které souvisí s chodem sboru. Moc si přeji, ať naše společenství roste, ať přicházejí do sboru noví lidé, kterým bude u nás dobře, protože se setkají s Ježíšem. Má naděje a síla je v Kristu. /ps/

Krnovská mládež po 30 letech!

Vděčnost laskavému Bohu, radost z vyslyšených modliteb a láska k lidem...to jsou pocity, které mnou cloumají ode dne, kdy započalo i skončilo „Setkání mládeže po 30. letech“.

Jak tento nápad vznikl? Bůh nám už dlouho dával do srdce touhu se setkat, ale možná to taky znáte...rádi byste s někým druhým strávili společný čas, ale nikdo nevyřkne termín, čas a místo setkání. Setkání se nakonec odsouvá a odsouvá a opět se „přiživí“ až při dalším letním setkání, a tak to jde pořád dokola.

Až jednoho dne, při loučení, mi řekl Zdeněk Piatek:

„Přišla bys na setkání mládeže?“ a já na to odpověděla: „Přišel bys na setkání mládeže?“ Tak tedy byla vyřčená nahlas touha po setkání a rozhodnost určit termín, čas, místo setkání a rozjet tento Boží projekt naplno.

Dne 13. května 2023 jsme se v hojném počtu 36 mládežníků, setkali v krásné restauraci „Villa Cafe“ v Krnově. První hodinu jsme nemohli jinak než se vítat, objímat, rychle si říct nejdůležitější novinky a pak jsme se již sjednotili ve chválách a modlitbách. Následovalo prohlížení fotografií, vzpomínání na ty, kteří chtěli, avšak nemohli přijet apod.

Byl to požehnaný, radostný

a pohodový čas. Mnozí se při loučení shodli, že si to ani nedovedli představit, jak by mělo setkání probíhat a byli nadšení z toho, jak krásně vše plynulo (chvály, modlitby).

Bůh je dobrý a činí věci ne-

přestavitelné, nad naše očekávání. Jemu buď chvála na věky věků! Děkujeme i všem, kteří se za setkání modlili – nebylo Vás málo, to víme moc dobře.

Věrka Wdóvková

Rozhovor se seniorem Markem Zikmundem

Děti jdou dnes jinými cestami než rodiče, nemůžeme se divit

Nedávno mě bratři z redakční rady vybědli, abych vykoukla z našeho „sborového chlívečku“ a podívala se dál za humna. Tak tedy ano. Kdo to stojí v čele našeho moravskoslezského seniorátu? Jak se jmenuje? Je náročné zastávat funkci seniora? Baví ho to? Co říká na jeho vytížení rodina? Mnoho otázek. Oslovila jsem tedy našeho seniora Marka Zikmunda z Přerova. Svolil, že se s námi touto cestou trochu seznámí. Snad si najde čas při jeho velkém vytížení.

● Bratře seniore, můžete se nám trochu představit?

Narodil jsem se v lednu 1966 na Vsetíně, spolu se svým dvojčetem Martinem, do celkem velké rodiny sedmi sourozenců. Rodiče se tam přistěhovali měsíc před tím ze severovýchodních Čech, oba pocházeli z Prahy. Když jsem vyrůstal, trochu jsem zápasil se svou identitou, jestli se mám považovat za Čecha nebo Morávka. Až později, když jsem opustil Vsetín, jsem si uvědomil své valašské kořeny. Táta pracoval jako lékař, byl ve staršovstvu, stal se ordinovaným diaconem, dnes říkáme výpomocným kazatelem, máma pracovala mj. jako mzdová účetní, za faráře Bláži Šourka působila jako sborová sestra. Jsem vděčný, že jeden z mých koníčků úzce souvisí s mou prací, a to je teologie, i když čas na četbu si musím vyhradit na dobu, kdy jsem sám doma, nebo pozdě večer. Baví mě cizí jazyky, jestli se to tak dá říct, taky turistika, hory, lyžování. Jednou týdně si vyrazím zaběhat podél Bečvy.

● Co vás vedlo k rozhodnutí studovat teologickou fakultu a nastoupit na sbor jako farář? Farářování je určitě nádherné povolání, často je však nedocenené, přehlížené, někdy vzbuzuje pohrdání nebo posměch. Kromě toho musí být ubíjející, když kazatel nevidí výsledky své námahy a obětavosti.

Ke studiu teologie mě určitě motivovalo prostředí vsetínského sboru, oba faráři, které jsem tam zažil, tedy Emil Ženatý a Jan Blahoslav Sourek. Měli jsme tam velkou a někdy až moc živou ☺ mládež, tam jsem se cítil skvěle. Taký k tomu hodně přispěl můj bratr Martin, který začal studovat teologii pár let přede mnou

a dost jsme se o tom bavili. No a taky nepřímo můj dědeček J.L.Hromádka prostřednictvím knížek a debat v rodině. Po skončení studia jsem dostal nabídku učit na Evangelické akademii, ale měl jsem jasno v tom, že chci jít na sbor. Vždy jsem měl v sobě, že teologie vychází ze života církve a směřuje zase tam. A taky považuji sbor jako takový za nesmírně důležitou instituci v obci, třebaš jeho vliv je navenek malý. Kde jinde se pravidelně schází tolik lidí z různých zázemí a odlišných názorů? Jak píšete, farářování je nádherné povolání. A musím říct, že jsem

se snad nikdy nesetkal s posměchem nebo pohrdáním. Alespoň ne vědomě. Samozřejmě občas něco zabolí, očekávání a naděje se vždy nepotkají s realitou. Díky Bohu ale to pozitivní vždy převládalo. I teď v Přerově, kde se zdá bariéra mezi církví a společností jakoby větší, se objevují noví lidé, kteří hledají duchovní zázemí.

● **Když se ohlédnete na roky služby ve sborech, můžete zhodnotit, co vám dělalo velkou radost a co deprimovalo? Neprožil jste někdy období vyhoření?**

Radost mi pokaždé přináší okamžiky, kdy vnímám blízkost mezi lidmi ve sboru, nebo když vidím, že menší i větší děti jsou rády spolu na nábožku a společně něco podnikáme. I to, že v poslední době jsme měli několik křtů a přístupů. Taký jsem samozřejmě zažil, že se někdo ze sboru vytratil. Asi největší šok nám připravil někdejší kurátor v Přerově, který měsíc po mém nástupu na sbor oznámil, že odchází do jiné církve. No ale nějak jsme to zpracovali a jeho nástupci se dobře osvědčili. Občas se objevil splín, ale vyhoření ne. Vždy jsem byl ražený optimisticky, to mě s vírou nese.

● **Chtěla jsem se zeptat, jak vaše nasazení zvládá obětavá manželka Marta /rozená Slámová/ a dcery? To je však otázka spíše na ni. Jestli dovolíte, Marto: Nemáte někdy pocit, že je vaše rodina přetížena a manžel naplno slouží v církvi? Nechtěla jste někdy „s tím praštit“?**

Marta: Pociť z přetížení mívám často, ale z jiných důvodů než je manželova služba v církvi. Ty důvody jsou pubertální dcery, se kterými je někdy těžká domluva :-)) a pak, když mě na mysli tíží starosti z civilního zaměstnání (učím v církev-

● Rodina našeho seniora Marka Zikmunda

ní MŠ) a míchá se to se „starostmi“ sborovými. Někdy taký pocit frustrace, když má člověk chuť a nápady ve sboru něco dělat, ale chybí lidi pro spolupráci, resp. jsou vytíženi jinak a jinde, což chápu. Celkově však u mě převládá pocit radosti, naplnění a smysluplnosti z práce v církvi a ze života po boku faráře. Jsem asi taková tradiční paní farářová, která doprovází, učí NS a dělá x dalších věcí. Někdy mě znervózňuje, že až moc vidím „do kuchyně“ manželovy farářské práce, ale asi záleží, jak si to která farářová zařídí :-)) Je pravda, že někdy je toho všeho sborového a lidí moc a myšlenka „někdy s tím vším praštit“ se dostaví... to se pak zasním nebo dám do slov vážnou touhu žít někde na samotě u lesa - doslo-

va. To prý až někdy v penzi. Bohu díky, že dává sílu neklesat úplně na mysli.

● **Bratře, občas slyším nářky nad naší evangelickou církví: zmenšuje se, nejsou faráři, chybí mladí lidé, přežije finančně? Jak tuto situaci vnímáte vy?**

Je pravda, statisticky, že se naše církev zmenšuje a faráři se nedostává. Pravděpodobně dojde k redukci počtu sborů, některé se sloučí, někde mohou úplně zmizet. Mapa sborů bude dost jiná. Ale na té mapě najdeme pořád živá společenství lidí, kteří žijí z evangelia a mají dost důvodů patřit právě do evangelické církve. Když mluvím o proměně mapy, už nějakou dobu dochází k proměně struktury členů, kdy začínají převažovat

lidé, kteří nevyrostli v církvi. V tuto chvíli nemám obavy, že bychom jako církev nepřežili nejbližší desítky let. Nároky rostou, ale odpovědnost členů církve taky a to je potěšující. Odluku církve od státu považuji za správnou. Co se týče předávání evangelia, určitě rodiče mají ten největší vliv na své děti. Nicméně je pravda, že děti jsou v době sociálních sítí vystaveny nesrovnatelně více vlivům a nabídkám než před několika dekádami, tak se nemůžeme divit, že děti jdou jinými cestami, než rodiče. To ale neznamená, že se s církví úplně minou. Ostatně noví příchozí do církve neměli v rodičích v této věci žádnou oporu, spíš naopak, a přesto si cestu k víře našli.

(Pozn.: Nemůžu si odpustit poznámku. Při poslechu radia TWR jsem zaslechla Daniela Čepa a jeho zajímavou myšlenku: „Když jsem viděl své rodiče, neměl jsem pochybnosti, že Bůh je živý. To duchovní dě-

dictví, které nám předali, neseeme dál našim dětem už pět generací.“

Myslím si, že i tady je „zakopaný pes“. Stojí dnešní křesťanští rodiče o to, aby děti na jejich životech viděly, že je Bůh živý? Možná by sbory vypadaly jinak.)

● **V listopadu loňského roku jste navštívil náš sbor v Krnově při příležitosti tzv. vizitace. Máte pro nás nějakou radu, vzkaz nebo upozornění, prosím?**

Radu pro vás? To já bych mohl čerpat od vás. Líbí se mi vaše nasazení, úsměvy, pohostinnost, to, jak různé generace se zapojují do zpěvu a dalších aktivit. Pán Bůh vás má rád, víte, co chcete, tak si to nenechte zevšednět, a už vůbec ne zpochybnit. A taky se nenechte znervózňet, když se fungování církve bude ubírat trochu jinak, než jak bývalo zvykem. Stěžejní je evangelium spojující lidi a budující společenství.

● **Končíte ve funkci seniora, proměnila se nějak církev za dobu Vaší služby?**

Tento rok se naplní deset let, na kterých jsem byl v Přerově zvolen, se sborem jsem se domluvil na prodloužení mého povolání do léta 2024, kdy budu zřejmě odcházet do jiného seniorátu. Nejde o tak dlouhou dobu, aby došlo k výrazným změnám. Přesto, dívám-li se na náš seniorát, můžu zmínit dvě nápadné věci. Jak se přibližujeme k plné odluce od státu, postupně každým rokem překonáváme finanční latku, kterou jsme před osmi, devíti lety považovali za nezodpovědnou. To je skvělé. Silněji pociťujeme (doslova) svou osobní odpovědnost za život svého sboru a díky Bohu nacházíme prostředky pro zajištění jeho provozu. Kde je víra, tam je i cesta. Tou druhou věcí je rostoucí počet neobsazených sborů v našem seniorátu. Za poslední roky více farářů odtud odešlo, než jich přišlo. Téměř každý farář administruje jeden i dva další sbory, jejich vytiženost roste. Hodně pomáhají laici, výpomocní kazatelé, mnozí z nich slouží pravidelně a s velkým obdarováním. Přesto úbytek farářů je v našem seniorátu citelný. Zbývající část mého volebního období budeme se seniorátním výborem pomáhat s hledáním možných kandidátů, s tím, že je tady fakt krásně a má smysl v tomto seniorátu sloužit.

● **Změnila tato služba Vás?**

Na tuto otázku by měl odpovědět asi někdo jiný, kdo mě vidí objektivněji. Možná mě to změnilo emočně v tom smyslu, že při setkávání s konkrétními lidmi jsem si vypěstoval k jednotlivým sborům osobní vztah. Nejsou to jen statistická čísla, ale konkrétní tváře a příběhy. A ve většině případů byla tato osobní setkání velkým povzbuzením,

● Marek Zikmund na naší faře - ordinace výpomocných kazatelů

když vidím, s jakým zaujetím se lidé starají, slouží a zapojují do společenství. Tak jsem tady víc přijímal, než dával.

● Jaké jsou přednosti a nedostatky našeho seniorátu?

To jsem už nastínil v první odpovědi. Přesto bych rád vyzdvihl práci s mládeží, která se tu díky SOMu a SEMu výborně rozvíjí a je tu řada možností pro mladší i starší mládež se setkávat a duchovně růst. Už dlouho tady slyšíme volání po faráři určeném pro mládež. Takový člověk by tu měl velké uplatnění, ale hatí to nedostatek farářů. Doufám, že do konce roku nastoupí seniorátní farářka, Eliška Geislerová, která bude mít část svého úvazku vyčleněnou pro práci s mládeží. Už jsem zmínil nedostatek personální, jiný vidím v tom, že mnoho lidí nedohlédne za hranice svého sboru a nemá chuť se zúčastnit seniorátních nebo ce-

locířevních akcí a zakusit, že církev žije i na této nadsborové úrovni. Přitom programy a samotné sdílení bývají velmi inspirativní. Na druhé straně na některých místech dobře slouží okrsky, v jejichž rámci sbory slaví společné bohoslužby, konají biblické hodiny apod.

● Co byste popřál svému nástupci?

Vidět sbor jako společenství lidí a ne ekonomickou jednotku, schopnost naslouchat a rozlišit, co prospívá, resp. podrývá budování sboru. To mu přeji, ovšem ne že bych to uměl ☺

● **Bratře seniore, zavedla jsem (podle mě hezkou) tradici. Poslední otázka se vždy týká oblíbeného biblického verše nebo určité pasáže z bible. Zeptám se tedy i vás: vnímáte, že vás osobně některé verše více oslovují nebo máte některá místa v bibli, na které rád píšete kázání?**

Určitě si na některá místa v Bibli vzpomenu častěji a mám své oblíbené pasáže, ale nerad si vybírám, na co budu kázat, abych dokolečka neprotlačovat několik stejných důrazů. Z toho důvodu užívám Agendu naší církve a podle ní vybírám oddíly pro kázání. Nebo kážu soustavně na jednu biblickou knihu, jako teď Janovo evangelium. Kdybych měl vybrat jeden verš, rád si připomínám 1. Korintským 10,13: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“

Milí manželé Zikmundovi, moc vám oběma děkuji za to, že jste byli ochotni věnovat kus času tomuto rozhovoru.

Tamara Maláčová

Modlitba proti strachu

(Dobrý Pastýř 2/2023)

Milý Pane Bože,
Adamovi jsi dal odvahu žít život,
který byl pro něj naprostou novinkou,
Evě jsi dal odvahu Adama na cestě životem doprovázet.
Abrahama jsi povzbuzoval,
Ať se nebojí vyrazit do cizí země.
Mojžíšovi jsi dodal odhodlání
Převzít zodpovědnost za Tvůj lid,
Jeho svobodu a budoucnost.
Davida jsi posiloval
Tvář v tvář násilníkovi.
Daniela jsi podržel v jeho pevné víře
Navzdory papalášům i podrazákům.
Jonášovi jsi dal odvahu
Nevzdat se dokonce ani ve velrybím chřtánu.

Tvůj Syn a náš Pán si troufnul
Vzdorovat ďáblu pokušení
A pro nás lidi projít i smrtí,
Aby nám přinesl odpuštění vin a život věčný.

Chválíme Tě za všechny ty příklady kuráže a víry.

Pane Bože,
Každého dne máš odvahu znovu začínat s námi
stále se poddávajícími strachu z toho,
co možná jednou přijde...

Prosíme, naplň nás svým Duchem,
Který rozptyluje obavy,
Který pomáhá rozeznat Pravdu od lži,
Probouzej v nás lásku,
Která zahání strach.

Amen.

Narozeniny ve sboru v červenci až září 2023

Milí oslavenci

- vy, kdo slavíte narozeniny v uvedených měsících: Přijměte naše blahopřání s přáním pevného zdraví a Boží ochrany.

Redakční rada Dobrého Pastýře,
květen 2023

Červenec:

Rostislav Čičman,
Jirka Dolková,
Vítězslav Maláč,
Daniel Strádal,
Ludmila Vajdová,
Ester Zmrzličková,
Jana Maláčová,
Miroslava Šimarová,
Emilie Čičmanová,
Michal Vybíral,
Josef Ničman.

Srpen:

Milada Daňková,
Jiří Sedláček,
Bedřiška Matičková-Marková,
Pavel Loyda,
Miroslava Dofková,
Lenka Strnadelová,
Romana Sedláčková.

Září:

Marcela Marková,
Thomas Severin,
Eva Loydová,
Radek Loyda,
Jiří Marek st.,
Marika Gazdágová,
Eliáš Marek,
Štěpán Marek,
Alexandr Yuhás,
Lukáš Křehlík,
Jiří Šimek.

Velkopáteční divadelní hra

Byla polovina ledna 2023 a já ještě bydlela v Praze. Za několik dnů budu již krnovačka. „Nechceš se zapojit jako herečka do velikonoční divadelní hry na Velký pátek v 17 hod odpoledne?“ přišla SMS z krnovského sboru. Bez nějakého přemýšlení jsem odpověděla ANO. Scénář brzy přišel, text byl jednoduchý, neviděla jsem v tom žádný problém.

Jenže čas doslova letí a na jedinou tady byl velikonoční svatý týden. Jedna zkouška individuální, pak společná generálka, na které jedna z postav v mém dialogu z pracovních důvodů chyběla. K tomu se přidalo selhávání ozvučení (bylo teprve nově instalováno) a nervozita nabírala na intenzitě. „Jak to zvládneme?

To bude fiasko!“ myslala jsem si. „Buď klidná. Tak to vypadá pokaždé,“ slyším z více úst.

Velkopáteční generálka se protáhla na celé dopoledne a domů jsme odcházeli se slo-

vy „teď už to má v režii sám Pán Bůh“. A věřte, měl. Všichni herci do kostela dorazili po 16 hodině, aby se stačili převléknout do kostýmů, ozvučení neselhávalo, ná-pověda perfektně fungovala. Uvědomila jsem si, že při posledním obraze naší hry, kdy „Ježíš“ po svém vzkříšení všem lidem žehnal slovy „pokoj vám“ a odcházel ze scény, že lidé nezačali tleskat, jak to v divadle bývá zvykem, ale v celém kostele zavládlo ticho – a víte proč? V kostele bylo cítit vanutí Ducha svatého, který si připravil skrze naše amatérské herecké umění srdce diváků a proměnil hru v živý obraz z té doby. Tímto biblickým příběhem mohli být diváci osloveni a skutečně odcházet do svých domovů s Pokojem, který jim ve svém požehnání postava Ježíše Krista předala.

Romana Sedláčková

Chtěla bych přidat poděkování. Divadelní hra na mě velice silně zapůsobila a myslím, že i na všechny diváky. Slzy dojetí a ticho na konci představení jen potvrdily, jak náš příběh o Ježíšově utrpení a slavném vzkříšení oslovil.

Díky, velké díky všem, kteří se na uskutečnění této hry podíleli.

Marie Čepová

V hlavní roli Ježíše letos debutoval bratr Petr Lakomý z evangelické církve z bruntálského sboru; Jidáše Jiří Marek, Piláta Štěpán Janča a další krnovští ochotníci. Děkujeme.

(VM)

Svatba Jany Hákové a Dušana Snášela

V sobotu 1.4.2023 proběhl svatební obřad, který vedl v našem kostele náš farář Štěpán Janča. A kdože to měl svatbu? Jana Háková a Dušan Snášel, kteří se často objevují na bohoslužbách a rádi se zapojují do našich divadelních her.

„Moji dobří přátelé Janička a Dušan Snášelovi se zavázali před Bohem potvrdit lásku jeden k druhému sňatkem. Chtěla bych jim z celého srdce po-

děkovat za nádherný zážitek, na kterém jsem byla přítomná a měla čest vše natočit.

Novomanželům přeji vše jen to nejkrásnější, hlavně Boží požehnání. Pro mě jako věřící křesťanku je sňatek v kostele velkým duchovním zážitkem.

S přáním Boží lásky a věčnosti Vaší lásky
Simona Daniecová

Rekonstrukce kostelních varhan

V dubnu byla zahájena dlouho očekávaná rekonstrukce varhan v krnovském evangelickém kostele.

Naše varhany jsou mistrovským dílem krnovských varhanářů, podle jejich převratného patentu – byly jedním z prvních kusů svého druhu a firma je využívala jako ukázkový nástroj pro nové zákazníky.

Varhany sloužily v kostele celou dobu od postavení kostela v roce 1903 bez větších zádrhelů nebo závad. V poslední době už ovšem byla poznat úrava z dlouhého věku, takže je potřeba nástroj kompletně rozebrat, některé díly vyměnit a jiné restaurovat. Část prací probíhá přímo v kostele, některé dílčí činnosti se dělají v odborných dílnách.

Práce provádí krnovský varhanář Ivan Bok, s pomocí studentů krnovské varhanářské

školy, odborným garantem je pan Jiří Krátký.

Rekonstrukce varhan je rozvržena do dvou let a rozpočtovaná cena je 1,6 miliónů korun.

Rekonstrukci podpořil Moravskoslezský kraj částkou půl miliónu (v letošním roce), dále žádáme o finance ministerstvo kultury a město Krnov. Ovšem i když budou úřady štedré, stále musíme nasbírat vlastními silami nemalou částku. Proto jsme vyhlásili veřejnou sbírku na tento účel a prosíme i vás – podpořte varhany v krnovském evangelickém kostele. Děkujeme za jakýkoli příspěvek.

Veřejná sbírka je: 296800727/0300, variabilní symbol: 98005203. Nebo je zde možnost přispět přímo na sborové číslo účtu, což je: 1845328379/0800, do poznámky napsat „varhany“

/šj/

Cesty ke smíření

• Ludvík Klobása při ekumenické bohoslužbě na Lehesteinu

Evangeliem je dobrá zpráva. Zpráva o tom, že hlubokou propast ve vztahu mezi člověkem a Bohem je opět možno překonat. Díky oběti Ježíše Krista jsou i ty největší příkopové zasypané a prohlubně narovnané. Každý může vykročit pevným krokem na cestu smíření s Bohem. Boží smíření má širší dopad do všech našich mezilidských vztahů a lze jej uplatnit v různých rovinách. Od úrovně osobní, rodinné, komunitní až po tu národní či celosvětovou. Smíření obětí Božího Syna má přesah do minulosti, současnosti i budoucnosti. Je to největší vykupitelské dílo v dějinách lidstva a jako křesťané můžeme tuto dobrou zprávu předávat dál. Být blíž Bohu i sobě navzájem.

Bruntál patří mezi města s pohnutou poválečnou historií. Původní německé obyvatelstvo bylo po válce vyhnáno a při dosídlování získávalo město zcela novou tvář. Tyto proměnné události za sebou zanechaly mnoho křivd a hořkosti. Vztahy mezi Čechy a sudetskými Němci byly silně narušeny. Další nastupující generace, včetně té naší, už nezažily krutosti válečného a poválečného dění, ale vliv starých tragédií se může přelévat i do dalších let. Je užitečné navracet se k minulosti za úče-

• Propagační stolec Bruntálu ve vlastivědném muzeu v Memmingen

lem pokání, uzdravení starých ran a obnovení rozbitých vztahů. A tím se jistě smíření mezi Čechy a sudetskými Němci může stát.

Také křesťané v Bruntále a okolí usilovali o porozumění mezi zmíněnými národy. Například manželé Kielarovi z Malé Morávky se aktivně zasazovali o budování vztahů se sudetskými Němci v jejich obci. Jednou z významných událostí byla také jejich účast na slavnostním otevření repliky původní rozhledny z vrcholu Pradědu. Tu Němci vystavěli v jejich nové vlasti na vrchu Lehestein u obce Wurzbach. Nazvali ji věž odpuštění a smíření. V den otevření, 29. 8. 2004, se konala ekumenická bohoslužba, kterou společně s německými kolegy sloužil také bruntálský farář Českobratrské evangelické církve, Ludvík Klobása. Zde vyzval věřící i ostatní hosty, nechť není důvod k žádné hořkosti. „Ti lidé měli k této zemi hluboký vztah, jaký podnes naši nemají. Přesto jsme od nich neslyšeli žádné projevy revanšismu a vznášení majetkových nároků. Pokud si lidé uchovávají hořkost, ta váže síly, brání novým cestám a vztahům.“

• Návštěva kněze Mathias Kotonski na evangelické farnosti

V současné době myšlenku o odpuštění a smíření mezi Čechy a sudetskými Němci v Bruntále dále rozvíjejí manželé Roman a Kristýna Hotovi z křesťanského společenství Tesalonika. S podporou dalších jednotlivců pracují v této tématice na mnoha úrovních. Celá iniciativa začala před sedmi lety kajicnými akty a bohoslužba-

mi na území Bruntálu. V další fázi začali usilovat o navázání osobního kontaktu s původními sudetoněmeckými obyvateli města, s cílem předat zástupnou prosbu o odpuštění a smíření. Osvědčeným způsobem pro zvěstování tohoto hlubokého poselství se stalo pravidelné rozesílání narozeninových přání všem původním žijícím obyvatelům z Bruntálu a okolí. Dále v rámci

• Bruntálský tým smíření (zleva): Erika Pastorková, Pavlína Lakomá, Ruth Višnyiová, Kristýna a Roman Hotovi

iniciativy smíření probíhají pravidelná česko-německá online setkání a misijní výjezdy do Bavorska v Německu, kam byla většina sudetských Němců z Bruntálu odsunuta. Poslední cesta proběhla na začátku května letošního roku s cílem zúčastnit se slavnostního otevření zrenovovaného vlastivědného Muzea Freudenthal/Altwater v městě Memmingenu a navštívit osobně některé rodiny. Mnozí jsou kontaktem se svým rodným městem osloveni a někteří našli novou chuť se sem opět podívat. Vzácný host zavítal v srpnu minulého roku i na půdu evangelického sboru v Bruntále. Byl jím Mathias Kotonski, katolický kněz z Buttenwie-

sen, jehož předci pocházejí z našeho města. Vzájemné společenství bylo velmi obohacující.

Za odpuštěním a smířením nastupuje obnova vzájemných vztahů. Jsme vděční, že jako křesťané v Bruntále můžeme být svědky tohoto Božího konání. Mnohá srdce sudetských Němců byla uzdravena a pohnuta Boží láskou. Toužíme, aby tento uzdravující proces rostl na obou stranách, aby česká i německá srdce k sobě našla novou cestu. Kéž se toto smíření mezi národy stane živnou půdou pro Boží požehnání našich osobních životů, potažmo celých regionů.

Ježíš Kristus je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.
1. Jan 2:2

Aktuálně

Slib staršovstva

V neděli 23. 4. proběhl v našem sboru slib nového staršovstva. Bohoslužbu vedl, jakožto zástupce seniorátního výboru, bratr Jiří Marek z Krnova. Hudebním doprovodem posloužila Ruth Višnyiová (roz. Kielarová). V rámci shromáždění proběhlo také poděkování bratru kurátorovi, Pavlu Kielarovi, za jeho dosavadní službu se vzpomínkou na dílo evangelia, které zde vykonal otec přítomných Pavla a Ruth, Bronislav Kielar. Novým kurátorem byl na setkání presbyterů zvolen bratr Milan Swider. Vyprošujeme moudrost, trpělivost, lásku, nepřestávající nadšení pro Boží věci ve službě presbytera. To jsou slova sestry Ruth, která nám ještě téhož dne zaslala pozdravem.

Návštěva

V pondělí 24. 4. k nám zavítali vzácní hosté, členové seniorátního výboru, kteří zde uskutečnili jednu ze svých pravidelných schůzí. Část setkání také věnovali rozhovoru s nově zvoleným staršovstvem. Předávaly se aktuální informace o dění ve sboru i možné budoucnosti. Jsme vděční, že seniorátní výbor vyjádřil našemu společenství svou podporu. Děkujeme všem, kteří se zapojili do příprav a ochotným sestrám, které zajistily bohaté občerstvení.

Nečekaný dar

Farní sbor ČCE Praha-Vinohrady se rozhodl věnovat finanční dar našemu seniorátu za účelem přispění do personálního fondu potřebným sborům. Seniorátní výbor rozhodl částku 25 000,- Kč darovat našemu společenství. Za dar děkujeme a vyprošujeme taktéž požehnání pro bratry a sestry z Vinohrad.

Biblické pojmy

Kde v Bibli najdeme kostel?

Vzhledem k tomu, že celé toto číslo Dobrého Pastýře se nějakým způsobem dotýká 120. výročí dostavení a otevření krnovského kostela, podívejme se dnes na to, jak se vytvářelo pojetí bohoslužebné budovy v průběhu staletí biblické historie.

Na počátku, po stvoření nebyl chrám žádný, Adam s Evou trajdali po ráji a Hospodin se tam také procházel, takže se potkávali a mohli spolu debatovat, co hrdlo ráčilo. Můžeme tedy říct, že jejich kostelem byla veškerá příroda. Hříchem a zapovězením rajske zahrady člověku se toto intenzivní společenství vzájemné důvěry rozbilo, a prozatím ještě nebylo v takovém rozsahu obnoveno.

Proto bylo třeba po vysvobození z egyptského otroctví vybudovat svátostný prostor, kde by se mohli opět setkávat lidé s Hospodinem Bohem. Zpočátku kočovníkům stačil svatostánek co nejpřenosnější – tedy tzv. Stánek úmluvy. Tento stánek symbolizoval Boží přítomnost mezi jeho lidem.

Král David velice toužil postavit opravdový „kamenný“ chrám Hospodinův; ale nebylo mu to dopřáno. Hospodin chtěl vybudovat dům jemu a ne naopak. Až Davidův syn Salomoun konečně stavbu spustil. Výsledkem byla monumentální stavba na Chrámové hoře v Jeruzalémě, která centralizovala náboženské obřady celého Izraele.

Šalomounův chrám byl vyplněn Babyloňany, kteří jej vyloupili a rozbořili, a všechno cenné vybavení odvezli do své domoviny. Tam také odvedli kněží a většinu lidu.

Teprve po přibližně 60 letech jej obnovil královský číšník Nehemjáš, spolu s knězem Ezdrášem. Jejich práci komplikovala nepřítel místních ne-Židů. Bible říká, že doslova jednou rukou stavěli a druhou rukou třímali meč k obraně svého díla. Tento druhý chrám byl vlastně kostelem, do něhož chodil Ježíš. V evangeliích je několik zmínek o tom, že Ježíš v tomto chrámě několikrát byl, i když to znamenalo dlouhou pouť z Jeho domovského Nazareta.

Kromě svátečních výletů do Jeruzaléma ovšem Ježíše vidíme pravidelně v sobotu navštěvovat synagógu v místě bydliště, ale i na jiných místech. Synagóga nebyla chrámem – nekonal se v ní žádné oběti, spíše se dala přirovnat ke škole nebo modlitebně. Ježíš dokonce občas i kázal, a způsobil tam nejedno duchovní zemětřesení.

Vedle toho ovšem Ježíše přistihnou autoři evan-

gelií několikrát při modlitbách na různých místech, pod širým nebem. Čteme o horách, kam se chodil modlit, nebo o poušti, kam prchal, když už měl kolem sebe příliš moc posluchačů.

V Ježíšově pojetí tedy můžeme vidět trojí prvek:

1. Chrám jako místo oběti, místo proseb za odpuštění hříchů nebo za uzdravení. Možná by se to v současnosti dalo přirovnat k tomu, jak někteří přicházejí do kostela jen na Vánoce, případně na Velikonoce.

2. Synagóga jako místo každodenního setkání s Bohem i s lidmi. Tady se četlo ze svitků Písma, tady se vedly i disputace, tady se lidé modlili. Bylo to důležité zastavení v každodenní pravidelnosti a rutině. To odpovídá našim pravidelným nedělním bohoslužbám.

3. Modlitba kdekoli a kdykoli, ideálně na místech liduprázdných a odlehlých. Občas Ježíš s sebou bral i učedníky, ať se naučí každodennímu modlitebnímu společenství s Hospodinem.

Zajímavou kapitolou je bohoslužebné scházení první církve, na kterou velmi záhy dopadlo pronásledování a shromažďovací prostory pochopitelně nemohly být okázalé a do očí bijící stavby. Na mnoha místech se křesťané setkávali potají ve sklepích prostorách nebo katakombách. Teprve poté, co křesťanství bylo vyhlášeno státním náboženstvím, začaly se stavět specializované bohoslužebné prostory, kostely.

Účelem kostela bylo dát prostor modlitbě, svátostem a kázání Božího Slova. Kostely byly veřejnosti otevřeny vlastně po celý týden, lidé se mohli přicházet občas soukromě pomodlit a ztišit. Kostelíky a kaple byly také stavěny jako milníky kolem cest – aby vandrovník měl záminku na chvíli zastavit, zamyslet se a nabrat novou sílu k dalšímu životu a setkat se s Bohem.

V současné době se nové kostely u nás moc nestavějí, ale když už se to podaří, bývají to multifunkční stavby s různými skupinami, kde se kromě nedělních bohoslužeb sejdou třeba duchodci na polívku, anonymní alkoholici ke svým sedánkám, skauti na uzlařskou regatu, skupinka žen k předvánočnímu tvoření nebo badmintonisté k přátelskému zápasu.

Děkujeme Pánu Bohu za náš krnovský kostel, za místo, kde se můžeme setkávat spolu navzájem, ale také s Bohem. Modleme se za to, aby si ho Pán Bůh používal ke své oslavě.

Štěpán Janča

Vzpomínky Radovana Rosického (2003-2018)

Milí krnovští,

s velkou vděčností si společně s vámi připomínáme krásné výročí 120 let od vybudování vašeho evangelického kostela. Píšu „vašeho“, ale 15 let (od r.2003 do 2018) byl i naším kostelem a Krnov byl naším domovem. Přiznám se, že pro nás faráře je někdy velmi těžké vzpomínat, zvláště, když nám u každého sboru, kam nás Pán Bůh pošle, zůstane i kus srdce. Za sebe chci ale povědět, že jsem vám kus svého srdce rád věnoval. Všechno, co jsme společně prožili, zůstane už navždy uchováno v mé paměti. Vybavuje se nám mnoho krásných a silných vzpomínek. Měl jsem tu čest zažít ještě Broňka Kielara, který byl zřejmě prvním, kdo mne oslovil, jestli bych nechťel v Krnově sloužit. S velkou láskou a pokorou mne uváděl do pastorační práce, mnohé jsem se od něj naučil. Pro mne jako kazatele byl Krnov výzva a také životní škola. Přišel jsem z menšího sboru, měl nějaké zkušenosti z práce s dětmi a mládeží, ale v Krnově bylo dost práce i v diasporách. Ať to byly biblické hodiny v diaspoře Třemešná u Galdů či ve vymrzlém katolickém kostele; nebo setkávání v Krasově u sestry Toničky Ničmanové, která byla jejich duší. Vzpomínám na jedny velikonoční bohoslužby, kdy jsme si museli proházet cestu sněhem ke kostelu. Paní starostka s Mirkou Dofkovou připravily horký čaj a občerstvení, a obec zajistila horkovzdušný topomet. A těch brigád, co jsme v Krasově zorganizovali, Dětských dnů a kolik burťů se tam opeklo!

Rád vzpomínám také na diasporu v Branticích u Čeparů na statku, později se biblické hodiny přesunuly na nádraží ke Strádalovým. Takovou raritku nemá

každý sbor, aby se scházel na nádraží v rodině bývalého zaměstnance ČD.

Krnov, to je pro mě mozaika mnoha různých milých tváří, na které rád vzpomínám.

Na staré faře jsme prožili asi 13 let. Když děti trochu odrostly, roztočil se sborový život na plné obrátky. Hledal jsem, jak se se sborem sžít, jak zakořenit. Hodně mi v tom pomohla ekumenická spolupráce s Křesťanským společenstvím, Armádou spásy, Husitskou církví, adventisty a katolíky. Pořádali jsme společné modlitební pondělky a snídaně pastorů, ze kterých pak vzešla i pěkná spolupráce s městem. Díky dobrým vztahům s místními církvemi jsme mohli zorganizovat různé aktivity. Např. společná evangelizační akce „Na plný plyn“ s křesťanskými motorkáři. Nebo společná akce „Legoprojekt“ již na nové faře.

Nezapomenu na společný boj zástupců všech krnovských církví za omezení hazardu (podařilo se přijmout vyhlášku, aby byly herny a videoterminály vykazány mimo město).

Připomínám si „Večery chval“ v kavárně Slezské diakonie, kde se později konaly také kurzy Al-

fa nebo setkání pro rodiny. Ve chválicí skupince Pavla Malíka zpívala také moje drahá a obětavá polovička Martina. Tradiční akce - Půlnoční, Noc kostelů, Vánoční divadelní hry, rodinné tábory na Valašsku nebo v Beskydech, společné putáky – to byla krása!

Nemohu zapomenout na krásný pěvecký sbor, ve kterém jsme rádi s mou rodinkou zpívali. Zasloužila a hlavně horkokrevná sbormistryně sestra Nývltová nám dirigovala ve studeném kostele v halence s krátkými rukávy, zatímco my mrzli zabalení v kabátech. A pak její nástupce Jiří Pleva!!

Dělá mi radost ohlédnout se na práci redakční rady Pastýře – spolupráce s Petrem Malíkem, který se později stal presbyterem. Odešel z tohoto světa moc brzy, stejně jako Štěpán Maláč, Jana Swiderová a Sváta Chlápek. Jednou se zase sejdem tam u Pána.

Také mě hřeje u srdce vzpomínka na náš společný zápas o to, aby se podařilo koupit novou budovu fary – absolvování schůzí zastupitelstva, pak úžasná spolupráce na rekonstrukci. To se vám, krnováci, povedlo!

Jejda, to bylo zážitků! Už musím končit. Zaberu moc místa v Pastýři a šéfredaktor Petr mě bude muset zkrátit (ale Petře, děláš to moc dobře, je vidět, že jsi novinář tělem i duší).

Štěpáne, dlouho jsem se modlil, celou dobu, co jste byli ve Skotsku, abyste se s krnováky brzo sblížili a Boží dílo mohlo dále růst. Myslím, že se ti to daří. Pán Bůh ti žehnej, krnovský „Dobrý pastýři“. Pán Bůh žehnej celému krnovskému sboru. Nikdy na vás nezapomeneme.

Vaši Radovan,
Martina a děti Rosičti

Vzpomínky farářky Jarmily Strádalové (1968-1970)

Ke službě v krnovském sboru jsem byla povolána v roce 1968. Byl to můj první sbor a setrvala jsem v něm jen necelé dva roky. 20.3.1970 jsme se stěhovali do Hronova, ale na toto období ráda a vděčně vzpomínám. Svému nástupci, bratru Bronislavu Kielarovi, na jeho prosbu o sdělení mých zkušeností jsem mu 31.8.1971 napsala: „Vážila jsem si u krnovského staršovstva i u jiných členů sboru jejich touhy a ochoty udělat něco pro to, aby sbor prosperoval, aby rostl a aby mnozí měli možnost přijít do styku se zvěstí Slova Božího.“

Po odchodu bratra vikáře Jana Hrocha administroval sbor bratr farář Karel Veselý z Opavy. Kurátorkou byla sestra Luisa Němcová a místokurátorem bratr Gustav Karliček. 23.března 1969 se konaly volby nového staršovstva. Kurátorem byl zvolen bratr Vítězslav Maláč, místokurátorem bratr František Hrabovský, pokladnici sestra Luisa Němcová a zapisovatelem bratr Přemysl Heger. Dá-

le byli do staršovstva povoláni bratři a sestry: Dagmar Gelnarová, Rostislav Sedláček, Tomáš Škarpich (varhaník), Josef Chromela, Nikolaj Čepara, Jan Chasák (oba z Brantic), Zuzana Salamonová (z Lichnova), Otakar Bureš, Karel Šperka, Jaroslav Šrámek z Třemešné, Josef Turýn a František Šupík.

Všechna shromáždění se konala v kostele (jiné prostory jsme ani neměli). V sakristii vlevo byla sborová kancelář, v sakristii vpravo jsme mívali porady staršovstva,

nedělní školu, konfirmační přípravu a mládež. Biblické hodiny pak v kostele pod kruchtou.

V krnovském sboru jsem zakusila, jak velkou pomocí kazatele je rodina kurátora, která se celá aktivně účastní sborového života. Vděčně na rodinu Maláčovu vzpomínám. Sestra Němcová byla zase příkladem toho, jak prarodiče mohou svým vnoučatům posloužit v tom pro život nejpodstatnějším. Věrně se svými vnučkami přicházela do shromáždění a brala je s sebou i na různá seniorátní setkání dětí i na pobyty mládeže v Karlovicích a ve Vrbně pod Pradědem, kde mládeži vařivala.

Dva roky v krnovském sboru byly pro mne povzbuzením pro všechnu mou další církevní práci, neboť jsem se tam setkala s lidmi, kteří si Slovo Boží zamilovali, rádi jeho zvěsti naslouchali a snažili se podle něho žít. A měli rádi i svou církev a sbor. Buď za to samému Bohu chvála.

V Tisú 14.5.2001
Jarmila Strádalová

Vzpomínky Bronislava Kielara (1971-1988)

V krnovském sboru jsem sloužil od 1.10.1971 do 30.6.1988. O sboru a o městě Krnovu jsem nevěděl téměř nic. Při mé první návštěvě v dubnu 1971 jsem se ptal v rodině br. kurátora Vítězslava Maláče, zda se ve sboru najde několik modlitebníků, se kterými bychom mohli začít duchovní zápas o probuzení ve sboru. Sestra Růžena Maláčová tehdy skromně odpověděla: „najdou se.“ Když jsme pak za malou chví-

li společně klečeli v modlitbě, měl jsem jasno, kde mohu modlitebníky hledat. To byl počátek radosti ve sborové práci. Přesto, že síla politická normalizace a někteří členové sboru se snažili ztratit v anonymitě, přesto jsme si dali se staršovstvem předsevzetí, že budeme zápasit na modlitbách i službou evangelia, aby případný úbytek byl nahrazen novými dušemi, nové příchozími i nově se probudivšími bratry a ses-

trami. A v tom jsem prožíval novou radost, že po celou dobu přituhující normalizace se celkový počet duší nezmenšoval, ale naopak stále nepatrně rostl. A hlavní bylo to, že vlaš- ní a málo aktivní členové se, žel, ztráceli, ale nově probuzení se projevovali velikou aktivitou ve sboru, takže se mohl obnovit pěvecký sbor. Byli jsme také dlouhá léta členy Seniorátního pěveckého sboru. Bylo několik varhaníků, takže jsme mohli dlouhá léta vypomáhat i v Církvi československé husitské.

Velikou radostí byla mládež, která byla velmi aktivní. Zprvu jsem se nemohl nějak zapojit do jejich činnosti, neboť jsem měl značné nedostatky v hudbě i ve zpěvu. Tento nedostatek se vyřešil tím, že jsme od jara 1972 začali jezdit často na kolách do blízkého i vzdáleného okolí. Byly to nádherné společné chvíle. Nejvzácnější období ve sboru bylo při opravě kostela. Tehdy se na tomto díle zapojili všichni - mladí, děti, i střední generace. Hlavní úkol byl svěřen starým a nemocným bratrům a sestrám, kteří byli pověřeni modlitební stráží. Díky těmto modlitbám i díky obětavosti mnohých, se oprava dařila a byla zdárně dokončena. Velikou pomocí byl nám bratr architekt Josef Barták z Hlučína, který vypracoval veškerou dokumentaci a osobně vedl jednotlivé akce. Také spolupráce s řádníky z Církve bratrské z Bystřice n. Olší byla nesena Božím Duchem. Bratři nejen bez-

vadně pracovali, ale při tom na lešení zpívali. Celá oprava byla jednou velikou evangelizací, neboť mnozí lidé sedící celé dny v parku pozorovali vše, co se na kostele děje. Každý pátek večer se unaveni pracující skláněli na kolena a děkovali jsme za Boží ochranu i pomoc a prosili jsme za Boží milost i pro další dny. Tyto tři roky velikého pracovního vypětí byly současně těmi nejradostnějšími léty ve sborovém životě. Každý rok jsme měli autobusový zájezd do jiných sborů i na celocírkevní setkání Evangelického díla.

Velmi úzce jsme byli spojení s církevním střediskem ve Vrbně pod Pradědem, kde jsme se zúčastňovali biblických kurzů i různých evangelizací. Při opravě kostela bylo odpracováno zdarma, jako brigádnické akce, celkem 30600 hodin.. Tlak normalizace byl silný hlavně ve školách a tak jsme se při každé schůzce mládeže povzbuzovali slovy apoštola Pavla: „Ten, kdo věří v Pána Ježíše Krista, nebude zahánben.“ Tato slova byla pro naše mladé studenty velikým povzbuzením a také se vpravdě naplňovala. Mnohé události již ze vzpomínek vymizely a tak mi zůstal celkový obraz, který mohu vyjádřit takto: „Dík a chvála buď Bohu našemu za všechno, co jsem směl prožít a co smím prožívat v krnovském sboru a společenství. Věřím, že Pán Bůh má pro nás všechny připraveno ještě mnohé požehnání.“

Bronislav Kielar

Vzpomínky faráře Tomáše Holečka (1955-1961)

Je tomu již 40 let, co jsem byl po šestiletém působení v Krnově povolán na Valašsko, kde jsem byl 21 let farářem v Przně a 13 let v Hošťálkově. Vzpomínky na léta prožitá v Krnově (1955-1961), i když v mnohém již nejasné a rozmazané, začínají dopisem tehdejšího seniora Miloše Šourka, který mi psal v době končící základní vojenské služby a žádal mne, abych nastoupil po faráři Jaromíru Kryštůfkovi v uprázdňeném krnovském sboru. Viděl tento diasporní pohraniční sbor v dobrém světle a měl pro něj naději. Kromě věrného zvěstování Božího slova zdůrazňoval potřebu pas-

torace a drobné práce od rodiny k rodině. Nezastíral, že půjde o práci namáhavou a obtížnou, která však může přinášet i mnoho radosti. Aby mi mé rozhodování ulehčil, líčil, jak mi pod okny farní kanceláře budou vonět jasmínové keře. Šlo o tehdy původní německou evangelickou faru, která náležela ke kostelu a v níž je nyní policie ČR. Toto přání jsme s manželkou uvážili a k 1. prosinci jsme se do Krnova přistěhovali. Bohoslužby jsme konávali většinou v mod-

litebně na faře. Protože však brzy nestačila, rozšířili jsme ji vybouřením stěny o přilehlou místnost. V kostele se konávaly bohoslužby

jen o svátcích, při konfirmaci a o pohřbech. Farský byt byl velice prostranný, ale i chladný. V létě v něm bývalo příjemně, zato však zimy byly zlé. Obrovská kachlová kamna v každé místnosti vyžadovala množství černého uhlí, zatímco my jsme se pokoušeli je rozehrát uhlím hnědým, kterého však nebylo dost. Chladna jsme si užili, zvláště naše malé děti, do sytosti.

Přes všechny vnější nesnáze však práce ve sboru byla, i ve své náročnosti, zajímavá. Kromě Krnova se ještě konala shromáždění v kazatelských stanicích:

v Zátoru, Albrechticích, Bohušově, Holčovicích, ve Vysoké (kde byl hlouček slovenských luteránů), v Úble a Třemešné. Do řady dalších obcí jsem dojížděl vyučovat náboženství. Vděčně vzpomínáme na ty, kdo měli sbor rádi a byli ochotni přiložit ruku ke společnému dílu. Před očima nám defilují tváře těch, na něž nelze zapomenout. Mimo celé řady jiných to byli: kurátor br. František

Daříček, sestra kurátorka Luisa Němcová, rodina dr. Pučálky, Hrabovští, Gregorovi, Hlaváčkoví, pokladník br. Josef Odstrčil, Maláčovi, Kulhajovi, br. varhaník Tomáš Škarpich, který se mnou věrně jezdil po kazatelských stanicích, Karličkovi, ses. Františka Mikalová, původem z Rusavy, která konala práci kostelnickou a mnozí jiní, např. Čeparovi, Sedláčkovi, Šrámkovi, Kantorovi, Kuseňovi, Horákovi, Galdovi a další.

Jak jsem to přemnohé cestování zvládal? Vlakem, někdy autobusem a hodně pěšky. A také na kole, které mi dal můj otec a poslední rok na malém motocyklu, který mi opatřil rukou nerozdílnou krnovský a opavský sbor. Vnější politické poměry se také na naší práci podepsaly. Vlastně celých 6 let jsme byli pod nátlakem, abychom opustili faru. Bránil jsem se požadavkem, že tak učiníme, jen pokud obdržíme náhradní odpovídající byt a sborové místnosti. I při našem stě-

hování v roce 1961 nezůstala fara ani na chvíli prázdná, protože stejným stěhovacím autem, jímž se přistěhoval můj nástupce br. Jan Hroch, jsme se odstěhovali i my. Ne-trvalo pak ovšem dlouho, kdy sbor musel faru opustit.

Zmínku pak jistě také zaslouží ekumenická spolupráce, kdy nejvíce vzpomínám na Československou církev husitskou (br. far. Zdeněk Lapiš) a na bratry a sestry z Církve bratrské a baptisty.

Léta strávená v krnovském sboru byla pro nás v mnohém užitečná. Cítili jsme, že žijeme z Boží milosti. Ač finanční podmínky byly neslavné, přec jsme nikdy neměli hlad a nouzi. Navzdory nepříznivé politické situaci jsme jako sbor mohli žít s mnoha věrnými, kteří se nedali zastrašit ani odradit. Však naše přátelství s mnohými členy sboru zůstává dodnes trvalé. Pán Bůh pak ve své laskavé péči dosvědčoval každého dne, že naše práce „neбудe daremná v Pánu.“

Tomáš Holeček

Vzpomínky kazatele Milana Moletze (1989-1995)

Ve sboru ČCE jsem pracoval od roku 1989 do roku 1995.

Byla to velice zvláštní doba. Doba, ve které se hroutil komunistický režim se svou ideologií popírající Boží existenci. Toto vše se odráželo do dění a života v církvi - krnovský sbor nevyjímaje.

Vzpomínám si, že při mém nástupu do duchovenské služby v září 1989 mi církevní tajemník na Okresním národním výboru přál mnoho úspěchů do mé práce. Samo-

zřejmě, mohl tomuto popřání rozumět trochu jinak než já, jistě však bylo, že se „klima“ už v té době, těsně před revolucí měnilo.

Samotný Krnov působil v té době dosti ponurým dojmem. Špína na ulicích, otlučené domy, na náměstí vedle radnice stály obrovské transparenty s rudými hvězdami, srpy a kladivy. Přímou naproti faře stála sovětská kasárna s několika sty vojáky. Jednou v noci jsme byli probuzeni, celý dům se trásl, lustr se kýval, všu-

de zněl obrovský hluk, který jsme nedokázali identifikovat... Nevěděli jsme, co se děje, až po chvíli jsme zjistili, že z vrat kasáren vyjíždějí tanky...

Celý tento dojem dotvářeli i lidé, kteří mi připadali zaraženější a bázlivější...

Jasně jsem tehdy vnímal, že z té šedi, špíny a strachu, v úplně jiných barvách vystupuje krásný a nově opravený kostel, zasazený do perfektně udržovaného parčíku.

Připadal jsem si tam jako v jiném světě, možná dokonce jako v oáze na poušti... O to více mě trápilo, že na nedělní bohoslužby docházelo poměrně málo lidí, a přitom oficiální kartotéka vykazovala několik set členů sboru. Domníval jsem se, že brzo po pádu komunistického režimu se mnozí z „kartotéčních“ členů osmělí a přijdou do kostela. To se však (až na několik jedinců) nestalo. Cítil jsem, že je doba, abychom i našim nevěřícím spoluobčanům představili církev živou, radostnou - ne takovou, o jaké se učili v občanské nauce. Zpívali jsme na ulicích, rozdá-

vali lidem dárečky a pozvánky na naše shromáždění. Někteří z pozvaných přišli a následně přiváděli své příbuzné, spolužáky, kolegy ze zaměstnání, sousedy apod. Kostel se stával místem radosti a svobody, kde mnozí nacházeli nový život v Pánu Ježíši Kristu.

Byla také doba velkých střetů a polemik o tom, jaké písně zpívat, z jakých zpěvníků, jak se v kostele chovat, co s liturgií atd., atd. Proběhlo mnoho bojů a sporů s extrémisty na obou stranách. Myslím však, že to stálo za to... Mnozí totiž uvěřili, a i když část z nich nepatří nyní do svazku ČCE, přesto patří do té velké Kristovy církve - a to je „TO“ podstatné.

Upřímně děkuji Pánu Bohu, že jsem těch několik let v krnovském sboru ČCE sloužil. Víím, že ne všechno jsem zvládal dobře. Víím, že v mnohém jsem padal a bloudil a mnozí se mnou museli mít velkou trpělivost. Děkuji za ni lidem i Bohu.

Květen 2001
Milan Moletz

Vzpomínky faráře Jana Lukáše (1998-2003)

Přišel jsem do krnovského sboru jako mladý začínající seniorátní vikář v lednu roku 1989, jsa zde pověřen bratrem seniorem Ludvíkem Klobásou k přechodné výpomoci. Bylo to v době, kdy bratr Bronislav Kielar ve sboru končil svoji mnohaletou službu a sbor byl uprázdňen. Mně bylo dáno, abych zde prožil toto přechodné období a nabyl pár praktických zkušeností. Dnes s odstupem času si uvědomuji, jakým ohromným darem je dnešní vikariát, kdy má začínající kazatel jedinečnou možnost spolupracovat s mentorem a konzultovat s ním takřka každý krok. My jsme byli rovnou „hození do vody“. Samozřejmě, že bratr senior Klobása mi býval radou i pomoci. Nicméně jeho vytíženost nedovolovala, aby se mi věnoval víc.

Hned moje první setkání se sborem potvrdilo, co jsem o sboru již dříve slyšel. Že je to sbor živý, že jsou v něm zastoupeny všechny generace a že je otevřen pro nově hledající. Žádný do sebe uzavřený pietismus pės-

tující si jen tu svou zbožnost. To, co jsem si tenkrát uvědomil velice zřetelně a co dodnes není zdaleka v našich sborech samozřejmé, byla skutečnost, že ve sboru není žádný systém jediného muže. Členové staršovstva se aktivně podíleli na sborové práci, nesetkal jsem se při nich s žádnou lhstojností, nikdo z nich nepřicházel, jen aby to na schůzi „odseděl“. Přišel-li někdo žádat o křest, byla to opravdu věc všech presbyterů, kteří se sešli, aby s žadatelem či žadatelí hovořili. Věta, kterou kazatelé občas slyšají - „udělejte si to, jak chcete, bratře faráři, vy tomu nejlépe rozumíte“, ta by tam zaznít nemohla. Sbor v té době žil dobrými vyhlídkami do budoucnosti. Jako by ve vzduchu již visely velké věci společenských změn a čekalo se alespoň podvědomě, kdy už to „praskne“. Vzpomínám si, že se bratři a sestry ve sboru za tyto změny modlili. Již tehdy se mi zdálo, že se sbor začíná pozvolna otevírat také důrazům charismatického hnutí. Přesto, že mi tyto důrazy vůbec ne-

byly vlastní, docela dobře si vzpomínám, že když jsem pak v září odcházel do Hodslavic, bylo mi z toho smutno a nechtělo se mi. Uvědomil jsem si, že mne tady s lidmi cosi pojí.

Uběhlo celých devět let, vlasy mi prořídly a v září roku 1998 jsem byl ustanoven administrátorem sboru v době jeho nového uprázdňení. Oproti někdejší době mých začátků jsem ve sboru i ve staršovstvu vnímal jistou skleslost. „To jsme my, ten špatný krnovský sbor“, slyšel jsem občas. Je jisté, že po tom bolestném rozdělení sboru se nedaly čekat projevy přebýhého sebevědomí. Na druhé straně zde nebyla rezignovanost a sbor neztratil odhodlání i nadále pracovat na Božím díle. Jistě na tom měl zásluhu bratr farář Jan Nohavica a také po něm bratr farář Petr Maláč. Když jsem poprvé zavítal jako administrátor do sboru, našel jsem tam z velké části ty lidi, jako před několika lety, a navzdory odchodu mnohých početnou skupinu bratři a sester, žádné ostatky. A uvědomil jsem si najednou, že ten, kdo sbor měl opravdu rád, ten se nevzdal. Hlavní „nosné“ sloupy zůstaly a nesly tíhu odpovědnosti i nadále. Postupem času vše opět nabýlo „normální podoby“.

Když jsem byl požádán, abych napsal o tom, co mne potěšilo i zklamalo, uvědomil jsem si, že toho potěšujícího bylo víc. Ale

byly vlastní, docela dobře si vzpomínám, že když jsem pak v září odcházel do Hodslavic, bylo mi z toho smutno a nechtělo se mi. Uvědomil jsem si, že mne tady s lidmi cosi pojí.

Vzpomínky Martina Litomiského (2018-2021)

V krnovském sboru jsem byl krátce, jenom tři roky. Ale byla to doba krásná a podnětná. Sbor živý, aktivní. Je vidět, že je to skutečně Váš sbor a že Vám na něm záleží. To není úplně samozřejmé, mnohá společenství jsou spíše pasivní a od kazatele očekávají plný servis, sami zachovávají postoj tak trochu jako zákazníci. Spolupráce více členů sboru je ovšem pro všechny přínosná a svědčí o osobním zájmu a odpovědnosti za vlastní sbor, o tom, že jste skutečně živá stavba domu Kristova (a ne cestující, kteří se vezou). To není málo, to je pro společenství velké obdarování. Díky Bohu za to.

Také jsem poznal trochu jiné prostředí, pokud jde o projev víry. Pocházím z prostředí spíše liberálnějšího, i když niterná, osobní zbožnost mi ta-

ke není úplně cizí. U Vás jsem ji poznal více. Oceňuji toleranci, s jakou jsem se setkal ohledně některých odlišných výkladů částí Písma a snad i některých postojů. S tím souvisí také živý a otevřený vztah k jiným křesťanským společenstvím, ekumenická spolupráce v Krnově, také díky vašemu sboru, mi připadá příkladná. Patří to vše k tomu, na co s vděčností vzpomínám.

Přeji Vašemu sboru, aby všechna tato obdarování, a všechna jiná, provázela krnovský sbor i nadále. S přáním Božího požehnání

V Opavě dne 31.5. 2001
Jan Lukáš-administrátor

Přeji Vašemu sboru, aby všechna tato obdarování, a všechna jiná, provázela krnovský sbor i nadále. S přáním Božího požehnání

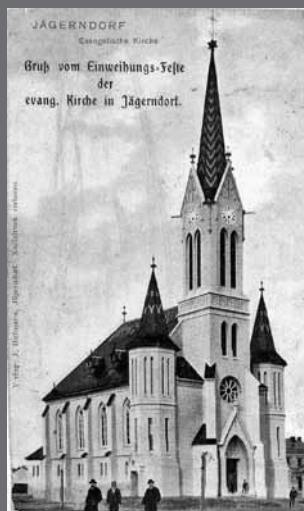
Martin Litomský,
farář ve výslužbě, duben 2023

Evangelický kostel v Krnově

(zkrácená historie)

V pohraničí naší republiky, tedy i v Krnově, žilo po mnoho století německé obyvatelstvo, které vybudovalo řadu krásných staveb i celých obcí. I tento kostel postavili Němci – němečtí luteránští evangelíci. Po vydání Tolerančního patentu Josefem II. (1781) byl první evangelický kostel v kraji postaven v Holčovicích (už nestojí), později ve Vraclávku.

Když se v 19. století z Krnova stávalo průmyslové město (byla postavena řada textilních továren, varhanka apod.), přibývalo ve městě obyvatel, a tím i evangelíků, kteří přicházeli z okolních vesnic za prací. Koncem 19. stol. se rozhodli, že si postaví vlastní kostel. Stavěl se v letech 1901-1903, a to za vydatné finanční pomoci z Němec-

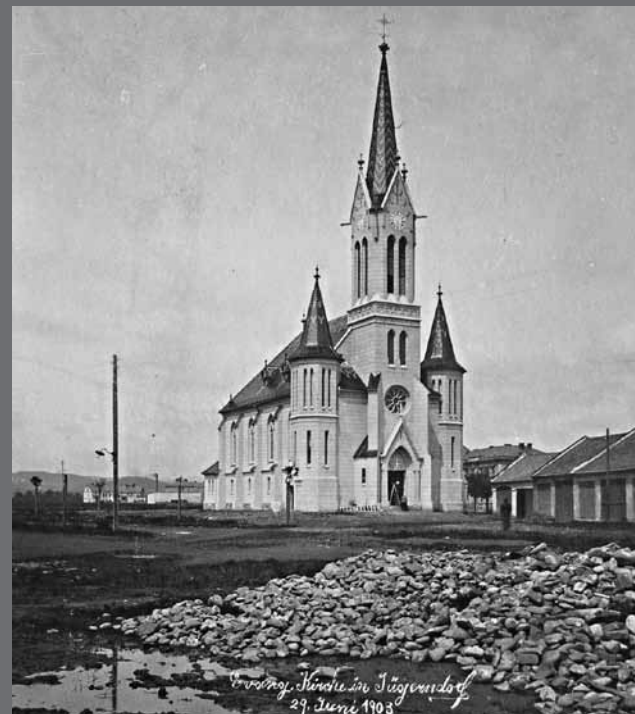
ka. Kostel postavila firma Ernesta Latzela, který mj. postavil také o 30 let dříve krnovskou synagogu. Kostel byl postaven v novogotickém slohu a do 52 metrů vysoké věže byly umístěny tři bronzové zvony. Varhany s pneumatickou trakturou a s novogotickým vzhledem dodala firma Rieger-Kloss roku 1902. Mají 21 registrů a dva manuály. Bratři Riegrové si tehdy patentovali tzv. kombinované rejstříky, kdy se pro dva až tři rejstříky používá jedna sada pišťal. Jelikož se ale jejich zákazníci obávali životnosti systému, byly po dokončení stavby kostela nainstalovány tyto varhany jako předváděcí. Okna nad oltářem byla původně barevná, ve středním okně byl znázorněn žehnající Kristus. Evangelíci nezdobí interiér kostela tak jako katolíci. Proto zde nebyly

umístěny žádné sochy ani obrazy. Sloupy a zábradlí kruchty byly zdobeny napodobeninami květín a listů.

Dne 29.6.1903 na svátek Petra a Pavla byl kostel slavnostně otevřen. Během 1. světové války (v r. 1916) byly odebrány dva zvony pro válečné účely. Druhá rekvizice postihla tento kostel v září 1917, kdy byl kostelu odebrán i střední zvon. Po 1. světové válce (1.7.1923) odevzdal prezident německé evangelické církve Dr. Wehrenfennig sboru v Krnově tři nové bronzové zvony od zvonářské firmy Richard Herold z Chomutova. V r. 1942 byl velký a střední zvon opět odebrán pro válečné účely. Malý zvon rekvizici přečkal a je ve věži dodnes. Po 2. světové válce, kdy němečtí obyvatelé včetně evangelíků museli odejít, začala tento kostel užívat Česko-

bratrská církev evangelická, avšak majitelem zůstal stát.

V letech 1975-1978 byl důkladně renovován interiér kostela podle návrhu architekta Bartáka – vymalování bílou barvou s jemnou zelenou na sloupech, nové osvětlení, starý dřevěný oltář byl nahrazen novou kazatelnou a stolem Páně, napojení na vodovod a kanalizaci, instalováno vytápění atp. Nově byla zasklena okna běžovým matným sklem, protože mnoho z nich bylo poškozeno. Také byla zhotovena nová fasáda, provedena oprava střešní krytiny na kostele i na věži. Většina prací při této velké opravě byla provedena svépomocí a mnoho lidí pracovalo zdarma.

V červenci 1997 postihla celou Moravu včetně Krnova povodeň. V okolí kostela tekla voda. Vnitřek kostela nebyl zaplaven, ale podmáčení způsobilo, že poklesla a tím byla velmi porušena podlaha. Byly také poškozeny rozvody elektrického vytápění, které bylo do lavic instalováno o 4 roky dříve. V dalším roce se podlaha v kostele opravila a nainstalovalo se topení pod lavice. Na akci byly využity prostředky z mimořádného povodňového fondu Evangelické církve a také z Ministerstva kultury, protože kostel je od r. 1986 zapsaný mezi kulturní památky. Kostel doteď slouží pro pravidelné nedělní bohoslužby, různé kulturní akce, vánoční a velikonoční divadelní hry, adventní koncerty a podobně.

